

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

25. LEDNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Matka

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 7. ledna 2015
v aule Pavla VI.

- strana 2 -

„Pán Bůh žádá oběť mého
života za církev v Polsku!“

Blahoslavený Michael
Kozal (1893-1943)

- strana 4 -

Katolická církev v době nacismu

Teologická letní
akademie Augsburg 2013

- strana 6 -

Jubilejní rok sv. Jana Boska

- strana 8 -

O milém přebývání Ježíšově na oltářích

v Nejsvětější svátosti (1)
Sv. Alfons Maria z Liguori

- strana 9 -

Naše milá Paní z Fatimy - Matka všech národů

Zpráva o první pouti
do svatyně v Karagandě

- strana 10 -

Vzpomínky na papeže Pia X. (13)

- strana 12 -

Hereze Rosamunde Pilcherové

- strana 13 -

V letošním roce uplyne 200 let od narození sv. Jana Boska (16. 8. 1815 - 31. 1. 1888)

Rodina: Matka

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
7. ledna 2015 v aule Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes budeme pokračovat katechezí o církvi a přemýšlet o matce církvi. Církev je matka, naše svatá matka církev.

V těchto dnech nám liturgie církve klade před oči ikonu Matky Boží Panny Marie. První den roku je slavnost Matky Boží a potom následuje slavnost Zjevení Páně, připomínka příchodu mudrců. Evangelista Matouš píše: „Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu.“ (Mt 2,11) Je to matka, která po jeho porodu představuje Syna světa. Ona nám dává Ježíše, ukazuje nám Ježíše, umožňuje nám spatřit Ježíše.

Pokračujeme v katechezích o rodině a v rodině je *matka*. Každý člověk vděčí za svůj život matce a mnoho jí vděčí téměř vždycky za svůj další život, za lidskou a duchovní formaci. A třebaže je matka symbolicky vynášena množstvím poezie a spoustou krásných věcí, které se o mat-

ce říkají, není jí dopřáváno sluchu, nedostává se jí pomoci v každodenním životě a její ústřední postavení ve společnosti je málo bráno v úvahu. Ochota matek obětovat se pro děti bývá dokonce využívána, aby se „ušetřilo“ na sociálních výdajích.

I v křesťanské komunitě se někdy stává, že matka není dostatečně brána v potaz a málo se jí naslouchá. Přece však je středem života církve Ježíšova Matka. Matkám ochotným k mnoha obětem pro svoje děti a nezřídka i pro děti druhých by se asi mělo dostávat více sluchu. Je třeba více chápat jejich každodenní boj, když se snaží být efektivní v práci, pozorné a vnímavé v rodině; je třeba lépe chápat, po čem matky touží, když usilují o lepší a autentičtější plody svojí emancipace. Matka s dětmi má vždycky nějaké problémy, vždycky má práci. Vzpomínám si, že doma, kde nás bylo pět dětí, jedno chtělo něco, druhé myslelo na něco jiného, a ubohá maminka chodila od

jednoho ke druhému. Byla však šťastná a dala nám toho hodně.

Matky jsou neúčinnější protilek na šířící se sobecký individualismus. „Individuum“ znamená „to, co nelze dělit“. Matky se však dělí, jakmile přijmou dítě, aby je přivedly na svět a vychovaly. Právě matky nejvíce nenávidí válku, která zabíjí jejich děti. Častokrát myslím na matky, které dostaly dopis, ve kterém jim bylo oznámeno, že jejich syn padl při obraně vlasti. Ubohé ženy! Kolik jen trpí matky! Ony dosvědčují krásu života. Arcibiskup Arnolfo Romero říkával, že matky žijí „mateřským mučednictvím“. V homilii na pohřbu jednoho kněze zavražděného eskadrami smrti řekl s odkazem na Druhý vatikánský koncil: „Všichni musíme být připraveni zemřít za svoji víru, i když se nám této cti od Pána nedostane... Dát život neznamená jenom být zabit. Dát život, mít mučednického ducha znamená splnit povinnost, mlčky, v modlitbě, poctivým plněním povinností v každodenním mlčení života, postupným dáváním života. Ano, jako to činí matka, která bez bázně, v jednoduchosti mateřského mučednictví počne ve svém lůně dítě, přivede je

Dokončení na str. 12

Následující týden nám nabízí mnoho rozličných témat k zamyslení. Začínáme posledním dnem modliteb za jednotu křesťanů (v modlitbě na tento úmysl však nepřestávejme) a končíme památkou sv. Jana Boska, jehož výchovný systém je aktuální i dnes, zvláště vychází-li z tak dobrého základu, jakým byla světcova výchova jeho maminkou Markétou. Mezi těmito dvěma mezníky máme příležitost zamyslet se nad mnoha aspekty holocaustu a zločinů proti lidskosti (27. ledna je Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti).

Tomuto tématu věnujeme strany 4-7. Zvláště postoje biskupa bl. Michaela Kolala v ponížení a mučednictví až k smrti svědčí o pravé věrnosti křesťana. Tváří v tvář různým totalitám dnešní doby a likvidacím lidských životů ve jménu náboženských ideologií, v nichž chybí láska, či filosofii, jež skrze ideu falešné rovnosti berou svobodu druhým, musíme konsta-

Editorial

tovat, že lidstvo jako celek ještě nepochopilo své dějiny. Přinejmenším se z nich nepoučilo. Je potřeba, aby se křesťané zabývali historií lidstva právě proto, že jsou nositeli zodpovědnosti za zachování pokladu Boží Prozřetelnosti, jež se v dějinách projevuje způsoby, které člověk nevymyslí, jelikož jeho myšlení není stejné jako myšlení Boží. A kdo pochopí Boží působení v dějinách, je blízko tomu, aby pochopil jeho úmysly a působení i v dějinách spásy. Bůh se zjevuje různými způsoby, jen mít srdce otevřené...

K poznání patří ještě jedna základní věc – osobní vztah s Bohem. Ten se projevuje zvláště v modlitbě a v úctě k Nejsvětější svátosti. Bez modlitby jsou všechny získané vědomosti k ničemu (jak říká i Boskova maminka – str. 8), v horším případě mohou být i ve službách ďábla. Kdo žije modlitbou, jsa posilňován sva-

tým přijímáním, měl by ze všech sil milovat Ježíše, jehož láska se nám vydává všanc v Nejsvětější svátosti. (str. 9) A kdo miluje Ježíše, miluje i člověka a touží po spásě všech duší. Proto by se katolický křesťan neměl bát i nejvyšší oběti, kterou je život sám. Taková věrnost Bohu nepřijde sama o sobě, musí vyrůstat z modlitby a intenzivního duchovního života – pak milost Boží doplní, co je potřeba k zachování věrnosti.

Příkladem pro duchovní věrnost je věrnost manželská. Ta spočívá v tom, že manželé pro lásku k tomu druhému umírají sami sobě a žijí pro jeho štěstí. (str. 13) To je pravá láska, pravá věrnost, společná cesta ke svatosti.

Kež na přímluvu Matky Boží zvítězí ve světě Ježíšova láska, vyvýšená na dřevu kříže, a promění srdce všech lidí, aby své štěstí našli v Trojjediném Bohu, který je Věčný, Milosrdný, Svatý!

Daniel Dehner

Posvátná čtení dnešní neděle vytvářejí více než kdykoliv jindy společnou, navýsost aktuální výzvu: Pavel ji formuluje lapidárně: *Nemáme už mnoho času!* Stížnost na nedostatek času slyšíš kolem sebe často, ale nejednou to bývá pouhá výmluva, která znamená: nemám ochotu věnovat ti požadovanou pozornost. Ale tato výzva mluví o lhůtě, která zbývá do chvíle konečného vyúčtování, na kterém závisí celá budoucnost. Jonáš tento zbývající čas počítá dokonce na pouhé dny. Ježíš dává oběma za pravdu, když říká: *Naplnil se čas, přiblížilo se Boží království.*⁽¹⁾

Co tedy musíš udělat v tomto tak krátkém zbývajícím čase? Ježíš to oznamuje zcela jasně a stručně: *Čiňte pokání a věřte radostné zvěsti.* Přijmout Ježíšovo poselství znamená uvěřit, že všechno to, co ti Bůh oznamuje ať už jeho prostřednictvím, nebo skrze vyvolené proroky, je ve své podstatě **radostná zvěst.** Odlož tedy stranou všechny smutek i strach. Ani ta nejpršnější slova, která slyšíš z jejich úst, nejsou ve skutečnosti ničím jiným než radostnou zprávou o bezmezném Boží slitovnosti a dobrotě, která se projevuje v jeho milosrdenství. Připadá ti obtížné přijmout Jonášova slova v Ninive jako radostnou zvěst? UVědom si, že město přeplněné hříchy, které volají do nebe, mohl Bůh smést z povrchu zemského bez jakéhokoliv varování. A přece posílá nejdříve svého proroka jako posla své božské lásky, která *nechce smrti hříšníka.* Zeptej se ninivských občanů, zda jim to připadalo příliš zatěžující, že mají postem odvrátit zasloužený trest.

Pochop tedy, že Bůh k tobě nepřichází proto, aby ti „hrozil a trestal tě“, ale „hrozí a trestá“, aby se k tobě mohl přiblížit jako milující Otec. *Uvěřit evangelium* znamená uznat a přijmout, že i Boží „hrozby“ jsou radostnou zvěstí, protože Bůh by nám nikdy nehrozil, kdyby k nám nechtěl sestoupit se svým královstvím, aby mohl přebývat nejen mezi námi, ale i v nás. Všechny zvěsti o hrozících trestech jsou návodem, jak si osvojit plody Božího milosrdenství.

Ježíšovo radostné poselství je tedy pozváním, aby ses obrátil zpět k Bohu a přijal jeho přítomnost a láskou diktované podmínky, jak prožívat jeho bezprostřední přítomnost. Boží milost nespočívá v tom, že Bůh odvolá svůj trest a nedopustí zkázu, ale spočívá v milostiplném

Nemáme už mnoho času

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete.

období, které bude následovat, když lidé tváří v tvář záhubě, kterou si sami chystají, odloží svou hříšnost a přijmou milostiplnou Boží přítomnost.

Radostná zvěst spočívá ve skutečnosti, že ačkoliv my se odvracíme od Boha, Bůh se neodvrací od nás. To, co nás může postihnout v podobě trestu, je ve skutečnosti jen náznak hrůzného stavu být z vlastního rozhodnutí navždy odloučen od Boha. To je situace, jaké se nevyrovná žádná, ani ta nejstrašnější pozemská katastrofa, kterou často pokládáme za trest. Řeč „hrozby“ je obměnou řeči Boží lásky a je určena těm, kteří už myslí tak výlučně jen na sebe, že nejsou schopni vnímat jinou řeč než tu, která otřese jejich sebeláskou.

Pánova slova – *Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete*⁽²⁾ – si můžeš interpretovat také obráceně: *Zahynout můžeš jedině tehdy, nebudeš-li činit pokání.* Ježíš ti sděluje, že máš svůj osud ve svých vlastních rukou. Jeho nabídka je více než velkodušná. Máš jen uznat a přiznat v sobě Bohu to místo, které mu nepřestává náležet. Činit pokání znamená odvrátit se od tohoto světa tváří v tvář k nebeskému Otci. Je totiž pro tebe možné, abys žil i uprostřed světa s pohledem trvale upřeným na Boha, takže *se budeš radovat, jako by ses neradoval, budeš kupovat, jako by ti nemělo nic zůstat, a nebudeš ulpívat na světě, protože věci tohoto světa pomíjejí.* Uvěř svému Pánu, že při všem, co dělá, sleduje jen a jen tvé blaho. Jediný zájem jeho lásky s tebou spočívá v tom, aby ses už nyní, a o to více jednou navěky, mohl těšit jako dítě z jeho otcovské dobrotivosti. Následuj svého Boha, **obrat se** i ty tímto směrem a zaměř k němu všechno, co děláš. Vidiš snad něco, co bys mohl postavit jako první místo Něho? Proč se chceš tak velice zabydlet na tomto světě, když máš přichystaný trvalý příbytek v lůně Otce po boku jeho Syna?

Hromovým hlasem je třeba promlouvat jen k duším, které už ohluchly. Jiné duše jsou dostatečně vnímavé i k pouhé-

Liturgická čtení

1. čtení – Jon 3,1–5.10

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velkého města Ninive a volej tam, co ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu.

Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!“

Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se v žínice, velcí i malí.

Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. čtení – 1 Kor 7,29–31

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Evangelium – Mk 1,14–20

Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium:

Dokončení na str. 5

mu zašeptání. Přidej se k Ježíši, který míří na břeh jezera. Jsou zde prostí rybáři. Vyrostali zde od dětství. Tady je jejich celý svět. Ty síť a loď jsou jejich jistota a obživa. Těmto duším není třeba hrozit. Stačí ale docela málo: *Pojďte za mnou...*, a oni ihned opustí všechno a jdou. Neohlíží se za tím, co tu zanechávají, neptají se na to, co teď bude. Dosavadní jistotu vyměnili za novou: důvěřují zcela Ježíši z Nazareta a spojují s ním navždy svůj život.

A jsou dokonce také duše, které podobně jako Jan v žaláři, právě to, co jini pokládají za trest, přijímají na sebe zcela dobrovolně, aby se *přiblížilo Boží království.*

Výzvu k pokání neber jako něco zatěžujícího. Ve skutečnosti je to nezasloužený náklad, jak vyrovnat nesplacitelný dluh.

Chápeš to? Nemáš už mnoho času! Co odpovíš?

Ježíši, ty jsi můj Bůh, můj Spasitel. Ukaž mi své cesty, veď mě ve své pravdě a uč mě.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 1,15; ⁽²⁾ Lk 13,5

„Pán Bůh žádá oběť mého života za církev v Polsku!“

Blahoslavený Michael Kozal (1893–1943)

Dachau byl prvním z mnoha hitlerovských koncentračních táborů. Sotva dva měsíce po uchopení moci nacisty (30. ledna 1933) začalo plánování – byla pro to vyhlédnuta muniční továrna vybudovaná už za 1. světové války (později zbořená), 15 km severozápadně od Mnichova. V jednom provolání podepsaném Heinrichem Himmlerem 21. března 1933 v *Münchener Neuester Nachrichten* bylo napsáno:

„Ve středu, 22. března 1933, bude v blízkosti Dachau otevřen první koncentrační tábor. Má schopnost pojmut 5000 lidí. Tyto rozměry jsme zvolili bez ohledu na malicherné myšlenky v přesvědčení, abychom jednali k uklidnění nacionálního obyvatelstva a v jeho smyslu.“

V Dachau začala tedy mašinerie masového ničení, které později v mnoha ostatních německých táborech a na obsazených územích mělo pokračovat, tady se prováděl dril a výchova všech těch „podlidí“. V Dachau to začalo.

Dachau se stalo také táborem, kde byl největší počet zajatých duchovních. Statistika uvádí 2720 duchovních, z toho 2579 katolických kněží, kleriků a řádových bratří (ze 134 diecézí a 24 národností). Pří-

slušníků jiných vyznání bylo 141, mezi nimi dokonce dva mohamedánští duchovní.

Poláci tvořili absolutní většinu, bylo jich 1780, z nichž 830 našlo smrt. Mezi těmito tragickými oběťmi nacistického panství byl také jeden biskup: Mgr. Michael Kozal. Všichni, kteří ho tenkrát potkali, viděli v něm opravdového světce. Už poměrně krátce po skončení vraždění národů, v roce 1987, poslední den Eucharistického kongresu ve Varšavě, kterému předsedal svatý papež Jan Pavel II., byl blahorečen.

Michael Kozal se narodil 25. září 1893 v Novém Folwarku, okres Krotoszyn. Dne 23. února 1918 byl ve Hnězdně vysvěcen na kněze. Nejdříve byl krátkou dobu kaplanem v jedné malé obci. Pak byl učitelem náboženství v Bydhošti, potom spirituálem a nakonec regentem kněžského semináře v Hnězdně. Dne 13. srpna 1939 se stal světícím biskupem ve Włocławku a o dva dny později, na svátek Nanebevzetí Panny Marie, slavil svoji první a jedinou pontifikální mši. Začala 2. světová válka, Polsko bylo zaplaveno nacistickou armádou. Michael Kozal mohl ještě v tichosti chvíli působit, 3. dubna 1941 však následovalo jeho zatčení. Nezůstal ušetřen

nejhrubšího týrání, v Hohensalze (dnes Inowrocław) byl podroben dvojmu bičování. Dne 25. dubna 1941 přijel v transportu do Dachau. Ihned odmítl pro sebe jakékoliv zvýhodnění.

P. Johannes M. Lenz SJ (autor knihy *Christus in Dachau*) vzpomíná na své první setkání s biskupem Kozalem:

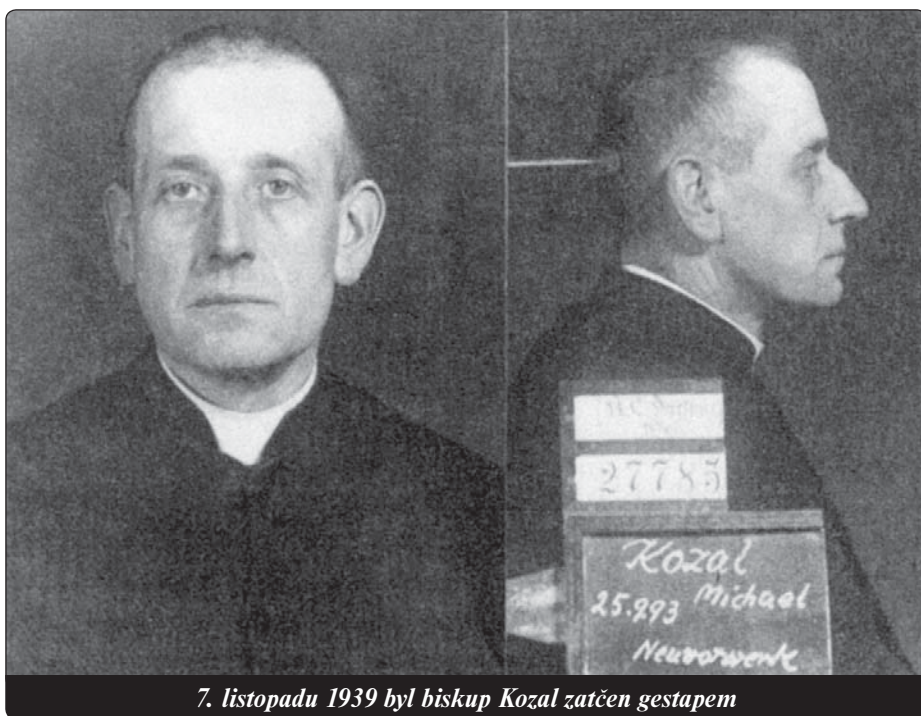
„Poprvé jsem ho viděl 26. dubna ráno po mši svaté. Byl jsem dojetím na pokraji pláče. V oblečení vězně, s dohola vyholenou hlavou, rovný ve všem s námi, tak stál vpředu u stolu v sakristii a uděloval jednotlivě biskupské požehnání. Kněží se k němu tlačili. Také já jsem přišel, abych políbil biskupskou ruku mučedníka, abych si vyprosil biskupské požehnání. Pozoruhodný zážitek, a tak nezapomenutelný, jako by se to stalo teprve včera.“

Jaký byl jeho zločin? Jeho kněžství, jeho biskupská důstojnost? Jeho odvaha, s níž se držel na místě své povinnosti – jeho věrnost pastýře! Neměl nic co do činnosti s politikou. Ale jeho vznešená osobnost byla mocnou oporou polské církve v době nejtěžšího pronásledování... Jednou byl blokovým starším zbit do krve. Také táborový starší ho tloukl...

Biskup Kozal byl vysoké postavy, ale po několikaletém hladovění byl tělesně slabý. Velmi ochotný k práci, ale následkem hladu a trýznění na konci svých sil... Musel vykonávat všechnu práci stejně jako každý jiný spoluvězeň. Esesáci to vyžadovali a pilně na to dohlíželi. Běda, kdyby někoho přistihli, že biskupovi pomáhá nebo mu poslouží! „Nechci žádné výsadní postavení!“ S těmito slovy odmítal biskup každou nabízenou pomoc. „Mám tady číslo jako každý jiný a chci svůj kříž nést čestně s ostatními!“

„Vynášení kýblů“ se zdálo být nakonec pro vedení tábora to správné zaměstnání pro biskupa.

V srpnu 1942 přišel Michael Kozal do lepirny sáčků, nazývané „sáčkové komando“. Bylo považováno za přednostní místo, zvláštním způsobem mělo vždycky dvanáct členů: počet apoštolů! Od doby biskupa Kozala dostalo přezdívku „dómská kapitula v Dachau“.

7. listopadu 1939 byl biskup Kozal zatčen gestapem

Škodolibé jazyky ji nazývaly „grémi-um“, ale kvůli nejrůznějším charakterům a typům, které tam patřily a někdy na sebe silně narážely, také „svárlivá církev“.

V „dómské kapitule“ se nejenom žilo a svářilo, ale také modlilo, přičemž růženec byl hlavní modlitbou. Knihy tam neměli.

Když biskup Kozal nastoupil do koncentračního tábora v Dachau, našel ke svému překvapení na bloku 26 pěknou kapli. Papež Pius XII. a někteří biskupové prosadili využití této vymoženosti, ke zlosti a odporu správy tábora a SS (tuto zkratku mnozí vězni vykládali jako „synové satanovi“).

P. Lenz vypráví ve své knize, za jakých okolností se slavila první bohoslužba v této kapli: „21. ledna (1941) – svátek sv. panny a mučednice Anežky. Okolo 5 hodin ráno se začíná kaple rychle plnit. Je jednoduše osvětlena. Také jí chybí jakékoliv ozdoby. »Všichni kněžouři do kaple!« Tak řval kápo tábora Henschel toho rána ulicemi a místnostmi baráků kněží... ale chybělo víno a hostie pro mši, proto se musela místo toho uspořádat mariánská pobožnost. Příští den to vyšlo: 22. ledna 1941 první mše svatá v Dachau! Zúčastnilo se jí 600 polských kněží, z německé a rakouské strany jich bylo jenom 30. Přicházeli teprve později ve větším počtu do Dachau.“

K „hlavnímu oltáři“ přibyl ještě krásný mariánský oltář. Na Velikonoce 1943 našla cestu do tábora umělecká mariánská socha. Vešla do dějin pod jménem „Naše milá Paní z Dachau“.

Laici byli ale z těchto bohoslužeb vyloučení. Někdy byl tento předpis přísně dodržován, jindy ale přivřeli obě oči, takže napočítali více než 1000 věřících v kapli a před ní.

P. Lenz velebí bratrskou svornost, která vládla mezi kleriky, ale byly také výjimky. Ne všichni byli svatí: „Stále jsme se snažili, abychom byli všem uvězněným dobrými kamarády... také vůči nekněžím... Jestli byl někdo dvojnásobný doktor, nebo prostý kaplan, to zůstalo ve většině případů neznámé. Ani u koleček, ani při stavbě postelí to nehrálo žádnou roli. Ani církevní hodnost neměnila nic na této sociální rovnosti. Jestli prelát, nebo laický bratr – v žádném seznamu se nedal tento rozdíl najít. Byla jenom jediná výjim-

Koncentrační tábor v Dachau

ka: biskup. Pro něho platilo mezi námi základní stanovisko: v kapli je biskup, jinak ale jednoduše náš kamarád a spoluvězeň v Kristu.“

21. září 1941 bylo nejčernějším dnem pro polské kněze v Dachau a také pro biskupa Kozala. Žádný zahraniční kněz nesměl od tohoto dne vstoupit do bloku 26, do kaple. Zůstala vyhrazena Němcům. Tak byla Polákům vzata denní mše svatá. Ano, bylo jim dokonce zakázáno modlit se breviář a růženec. Laikům byl růženec odebrán už při příchodu do koncentračního tábora. Ďábel odváděl důkladnou práci!

Krátce před Vánocemi 1942 byly v táboře tři případy tyfu. Nákaza se rychle šířila, zasáhla také blok kněží. V polovině ledna 1943 se nakazil biskup. To už věděl: „Pán požaduje oběť mého života za Polsko!“ O několik dnů později, 26. ledna, byl mrtev. Zemřel na vyčerpání a tyfus. Za Krista a jeho církev!

A kde byl Bůh v tomto pekle? Proč se nezastal svých pomazaných a nezachránil je před demony v lidské podobě?

Biskup Kozal a jeho stejně smýšlející druhové – uvnitř plotu z ostnatého drátu – to chápali jinak. „Nad naším táborem vládla zcela zvláštní Prozřetelnost,“ píše P. Lenz, který strávil sedm let ve vě-

zeních či v koncentračních táborech. Cítil po všechn tento čas zvláštní ochranu Panny Marie. Jak zjistil, proti ní se zvedala zvláštní nenávisť Božích nepřátel: „Zítřejší je svátek Matky Boží, proto je dnes peklo rozvázáno! Jak často jsme to zažili a vyzkoušeli – až do konce Dachau. Bylo to skutečně velmi nápadné. Šikany ze strany SS a jiných bezbožných táborových bonzáků byly právě o nedělích a svátcích, zvláště o mariánských svátcích, mimořádně těžké. Ta, která rozšlápla hlavu hada, zjevila také v Dachau svoji jednoznačnou moc proti peklu. A ďáblové v lágru zuřili o to více, oč vroucněji jsme my, kněží, nalézali spojení s Bohem a s Marií.“

V „mariánském roce“ 1987 byl „k počtě oltáře“ povýšen nejen biskup Kozal, ale také tři další oběti Hitlerova režimu: Edith Steinová (1. května), P. Rupert Mayer (3. května) a Marcel Callo (4. října).

„Krev mučedníků je semenem křesťanů,“ říkali křesťané prvotní církve. To platí také o svědcích krve v naší době. Biskup Kozal a tolik dalších zaplatilo svou věrnost víře svým životem. Také pro ně platí slovo Kristovo: „Když zrno pšeničné padne do země a umře, přinese bohaté plody.“

Z Maria heute 1/2014 přeložil -mp

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

„Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věrte evangelium.“

Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře

lidí.“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Katolická církev v době nacismu

Teologická letní akademie Augsburg 2013

I. Úvodní poznámky

V mých pojednáních nejde o apologetiku (obranu křesťanské nauky). Miluji svoji církev, ale při všem, co je mi svaté, se snažím o co největší objektivitu. Jde především o historickou skutečnost a ne o tvorbu „svatých legend“.

Téma je velmi obsáhlé, nedá se vyčerpat za jeden víkend. Musíme se omezit na nejdůležitější fakta a stanoviska. Celkový obraz musí být velmi poučný a musí být pravdivý.

Budiž mi dovoleno, abych se krátce představil: Přišel jsem na svět v Mnichově 25. prosince 1931. Aby mi nebyla dlouho odpírána milost křtu, byl jsem ve stejný den pokřtěn v kostele sv. Korbiniana v Untersendingu. Biřmován jsem byl v létě 1943 u sv. Michaela, Neuhauserstraße, Michaelem kardinálem Faulhaberem, který byl nejvýznamnějším hlasem německého katolicismu té doby, byl vážený přáteli i nepřáteli.

Dříve než Hitler přišel k moci, patřil můj otec spolu s Aloisem Hundhammerem k Bavorské strážní, organizaci bavorské Lidové strany, která měla sloužit k obraně proti militantnímu národnímu socialismu. V Bavorské strážní byli také Židé. Když Hitler přišel legálně k moci, Bavorská stráž byla rozpuštěna.

Jsou zachovány Hundhammerovy texty, které byly základem jeho referátů proti antisemitismu nacistů. Zachoval se jeden deník mého otce se z roku 1930. Pod datem 28. dubna 1930 tam můžeme číst: „Spor s H. Bieglerem kvůli nacistům, kteří jsou přece velkými nepřáteli naší katolické církve. Ubozí lidé, kteří takové bezbožné lůže nadbíhají. Večer jsme byli Adolf a já u H. H., městského faráře, kvůli ostraze kostela 1. května, aby kostel nebyl rudými pošpiněn a poškozen.“

Hundhammer a můj otec přežili nacistickou éru jako politicky pronásledovaní. Žádný z přátel nebyl nikdy členem nějaké nacistické organizace. Poukázat na to mi připadá nutné, aby každý věděl, v jakém duchu jsem byl vychován. Nebyl jsem nikdy členem Hitlerjugend.

II. Církev a nacisté před rokem 1933

1. Proti klíčícímu antisemitismu v Německu se rozhodně postavilo Svaté oficium. Když papež „odsoudil všechnu závist a žárlivost mezi národy“, píše se v prohlášení z 25. března 1928, odsoudil také co nejostřeji nenávisť proti kdysi Bohem vyvolenému národu, totiž tu nenávisť, která se dnes nazývá „antisemitismus“.

2. V srpnu 1932, tedy pět měsíců předtím, než se stal Hitler říšským kancléřem, vydala celoněmecká biskupská konference ve Fuldě „Směrnice“, ve kterých můžeme číst: „Všechny ordinariáty prohlásily příslušnost k Hitlerově straně za nedovolenou, protože 1. část oficiálního programu této strany obsahuje, tak jak zní a jak se tomu bez výkladu musí rozumět, bludné učení...“

III. Církev a nacisté za Hitlerovy vlády

1. Na Květnou neděli roku 1937 byla ze všech kazatelen katolické církve v Německu přečtena německy psaná encyklika, kterou vydal papež Pius XI. (1922–1939) speciálně proti hitlerovskému Německu. Začínala slovy: „Mit brennender Sorge...“ (S palčivou starostí...)

Také tato karikatura dokládá, že nacisté štváři společně proti Židům a proti kněžím. Církevní antisemitismus za nacistů, jak se dnes často tvrdí, nemá tedy žádný historický základ.

Také ta by mohla být sotva ještě jednoznačnější. Několik vět z ní:

„Kdo vyjímá rasu nebo národ nebo stát nebo státní formu, nositele státní moci nebo jiné hodnoty lidského uspořádání společnosti – které v pozemském řádu zaujímají podstatné a čestné místo – a povyšuje je z této pozemské stupnice hodnot na nejvyšší normu ze všech, také z náboženských hodnot, a zbožšťuje je modloslužebným kultem, ten převrací a falšuje Bohem stvořený a doporučený řád věcí... Jenom povrchní lidé mohou propadnout bludné nauce o národním bohu a mluvit o nějakém národním náboženství...“

Také pod nadpisem „Čistá víra v Krista“ jsou odkázány „krev a rasa“ do svých mezí: „Kdo v evangeliu Ježíše Krista dosáhl nejvyššího bodu zjevení, je k tomu zavázán navždy. Toto zjevení nezná žádné dodatky..., které určití mluvčí současnosti chtějí odvodit z takzvaného mýtu o krvi a rase.“

Pojednání o „Čisté víře církve“ zdůrazňuje stejnou hodnotu všech lidí: „Pod střechou církve je místo a vlast pro všechny národy a jazyky, je tam prostor pro rozvinutí všech vlastností, vložených Bohem Stvořitelem a Spasitelem do jednotlivců a národních společenství se všemi přednostmi, úkoly a povoláními.“

2. Papež Pius XII. (1939–1958) zakončil svoji vánoční promluvu roku 1942, při které připomněl padlé vojáky, vdovy a sirotky, uprchlíky a oběti války, výzvou k hledání míru. „Tento slavnostní slib dluží lidstvo těm statisícům lidí, kteří bez vlastní viny, někdy jenom kvůli své národnosti nebo původu, byli posláni na smrt nebo jsou vystaveni stále pokračujícímu zbídačování.“

3. Němečtí biskupové napsali a přečetli mnoho pastýřských listů, v nichž zdůrazňovali základní lidská práva, tak třeba v březnu 1942 kardinál Faulhaber: „My, němečtí biskupové, se nepřestaneme ohrazovat proti usmrcování nevinných lidí. Klademe velký důraz na to, zastávat se nejenom náboženských a církevních práv na příslušných místech, ale také všeobecně lidských práv Bohem propůjčených.“

K úctě a dodržování také těchto práv je zainteresován každý čestný člověk. Bez nich se musí celá západní kultura zhroutit... Každý člověk má přirozené právo na život a na prostředky potřebné k životu.“

IV. Církev v odsouzení pachatelů

Nacionální socialisté nebyli ani slepí, ani hlouší. Dlouho před rokem 1933 a potom považovali katolickou církev za svého velkého protivníka a od roku 1933 ji začali také fyzicky potírat. K prvním osidlencům koncentračních táborů patřili uvědomělí katolíci, stejně tak k prvním obětem vražd systému. Tak třeba novinář Fritz Gerlich, předseda Katolické akce v biskupství Berlín, Erich Klausener, říšský vedoucí Německé mládeže Adalbert Probst.

Několik málo týdnů před listopadovým programem v roce 1938 napsaly stranické noviny NSDAP „Völkische Beobachter“ jasně a naprosto srozumitelně: „Vatikán odmítal rasové učení od počátku. Zčásti proto, že bylo poprvé veřejně hlášáno německým národním socialismem, a protože ten vyvozoval z tohoto poznání první praktické důsledky. Protože k nacionálnímu socialismu stál Vatikán v politickém bojovém postavení. Vatikán musel rasové učení odmítnout také proto, že protirečí jeho dogmatu o rovnosti všech lidí, což je zase následek katolického nároku na univerzalitu, který sdílí společně s liberály, Židy a komunisty.“

Tyto věty si zaslouží, aby si je lidé vícekrát přečetli. Katolíci seděli tedy vedle Židů na lavici obžalovaných režimem, což tenkrát každý věděl. Ale totální zúčtování s nimi bylo odsunuto na dobu po konečném vítězství, aby nebyly ohroženy válečné cíle.

Přesto se pogrom z roku 1938 nezaměřoval jenom proti Židům. Tak se psalo v Mnichově v jednom „provolání ke všem“: „Nacionálně socialistický Mnichov demonstruje dnes ve 20 hodin ve 20 demonstracích... proti světovému židovství a jeho černým a rudým spojencům.“ Ti „černí“, to byli katolíci. Ke straně patřící masy chátry táhly proti paláci mnichovského biskupa, poškodily zdi a hrozily, že vyvrátí bránu.

Potom, co papež ve své vánoční promluvě v roce 1942, v níž připomněl lidi

zavražděné kvůli svému původu, odsoudil nacistickou bezpečnostní službu, ta napsala: „On (papež) skutečně obviňuje německý národ z nespravedlnosti vůči Židům a činí se mluvčím Židů, válečných zločinců.“

V. Církev a katolíci v mínění obětí

Jak vnímali Židé, zvláště v Německu, katolickou církev a ty katolíky, kteří zůstali věrní církvi a papeži?

Orgán „Ústředního spolku německých občanů židovské víry“ porozuměl citovanému prohlášení Vatikánu z roku 1928: „Nejvyšší místo katolické církve... označilo jasně antisemitismus za nekřesťanský. Pro nás je to pozoruhodný pocit zodpovědnosti, co se pronáší při projevech, zodpovědnost vůči vnitřní pravdě náboženství a také vůči lidstvu.“

Nejznámějším kronikářem nacistické éry je Victor Klemperer. Jeho tehdejší zážitky, rozhovory, dojmy zaplňují osm svazků deníků neocenitelné hodnoty. Když mluví o katolících, pak je vždycky plný úcty. Jsou odpůrci režimu a jsou na stejné lodi jako Židé.

Hlavní synagoga v Mnichově musela být na příkaz Hitlera už v létě 1938 zbourána. „Kam s varhanami?“ ptali se představitelé židovské obce. Jedním z nich byl Carl Oestreich. Vzpomíná: „Příštího rána jsem volal katolickému ordinariátu

v Mnichově, vždy připravenému pomoci, a prodal jsem teprve několik měsíců předtím zabudované varhany skoro za nákupní cenu.“ V čele vždy na pomoc připraveného ordinariátu nebyl nikdo jiný než kardinál Faulhaber.

Proto nikoho neudivuje, že katolická církev požívala u západních spojenců, stejně jako u mnoha Židů během války a po válce velký respekt. (Ernst von Weizsäcker byl v Norimberku odsouzen „kvůli pronásledování Židů, katolíků a jiných menšin“.) K velmi známým velebitelům se počítá Albert Einstein, který už na konci roku 1940 vyznal: „Jenom katolická církev protestovala proti útoku Hitlera na svobodu. Do té doby jsem se o církev nezajímal, ale dnes cítím velký obdiv k církvi, která jako jediná měla odvahu bojovat za duchovní pravdu a mravní svobodu.“

V roce 1945 přestoupil římský vrchní rabin Izrael Zolli společně se svojí paní ke katolické víře a zvolil si za křestní jméno Eugenio na počest papeže Eugenia Pacelliho. Jeho životní příběh vedl u Victora Klemperera k názoru (5. května 1945), „že bychom se vlastně měli stát katolíky“.

VI. Závěrečné úvahy

Stojí za zamyšlení, že v době od konce války až do dneška nevystupovaly jako žalobci obětí, ale cizinci nebo ti, co se narodili později, kteří neměli žádné zkušenosti, a už vůbec se nemohli prokázat hrdinskými činy. Jak je poctivé, nechat zakryté všechno, co by mohlo ty tenkrát žijící zbavit zátěže? Církev je, jak známo, církvi svatých a hříšníků.

Ale střež se těch, kteří pohrdají příkázáním: Nevydáš falešného svědectví proti bližnímu svému – vždyť proto byly vynášeny nespravedlivé rozsudky.

Někdo by se mohl ptát: Proč papež nemluvil ještě zřetelněji? Holandské biskupové mluvili ještě zřetelněji a tím způsobili, že židovští katolíci Holandska byli ihned deportováni, za což byli tamější biskupové vystaveni kritice. Hitler byl ve svých reakcích nevypočitatelný, jak dostatečně ukazuje pogrom z roku 1938. Encyklika „Mit brennender Sorge“ dokazuje, že se Hitler ani tak jasnými a ostrými slovy nenechal odradit od svých cílů.

Z Der Fels 8-9/2014 přeložil -mp-

Jubilejní rok sv. Jana Boska

Dne 16. srpna letošního roku uplyne 200 let od smrti italského světce, jehož liturgická památka se slaví 31. ledna. O životě tohoto světce bylo i na stránkách našeho týdeníku napsáno dost. Proto nabízíme k zamyslení jen malý střípek z jeho myšlenek a z výchovného působení jeho maminky Markéty.

Základní pilíře výchovy

Svatý Jan Bosco svou zkušenost výchovy vtělil do následujících slov:

„Častá zpověď, časté přijímání a každodenní mše svatá jsou pilíře, které nejsou budovu výchovy a musí ji nést, nemá-li v ní být místo pro pohružky a metlu. Nikdy nesmíme hochy nutit, aby chodili ke svátostem, ale jen je povzbuzovat a dávat jim k tomu příležitost. Při duchovních cvičeních, při třídeních a devítidenních pobožnostech, v kázáních a v náboženských hodinách, všude ukazujeme na krásu, velikost a svatost našeho náboženství, které nám nabízí prostředky tak snadné a užitečné pro občanskou společnost, pro klid srdce a pro spásu duše, jako jsou právě svátosti. Tak si je děti oblíbí a budou k nim přistupovat s radostí, ochotou a užitkem.“

Můžeme k tomu připojit další jeho slova:

„Jako moru se musíme bránit mínění těch, kteří by nejraději odložili první přijímání dětí na pozdější dobu, kdy už se většinou ďábel zmocnil duše dítěte k nevyčíslitelné škodě jeho nevinnosti. V první církvi se částky od velikonočního přijímání rozdávaly dětem. Z toho vidíme, jak si církev přeje, aby byly děti záhy pouštěny k svatému přijímání. Když dítě dovede dělat rozdíl mezi chlebem a Chlebem a je dostatečně poučeno, pak ať se nehledí na věk a ať přijde nebeský Král a ujme se té pozeňané duše.“

Katechismy doporučují časté přijímání. Svátý Filip Neri doporučel týdenní i častější. Tridentýský koncil říká jasně, že si velice přeje, aby každý věrný křesťan, kdykoliv jde na mši svatou, šel také k přijímání. A ať to není jen duchovní přijímání, nýbrž svátostné, tak aby přijal i co nejbohatší ovoce této božské Oběti. Svátý Jan Bosco tyto řádky napsal asi 50 let předtím, než svátý Pius X. vydal své dekrety o časném a častém přijímání.

YCHOVATELSKÁ MOUDROST MAMINKY MARKÉTY

1.

Matka Markéta byla hluboce věřící. Měla víru i na rtech a uměla s ní moudře zacházet. Její poučky byly prosté: „Bůh tě vidí.“ – „Pamatujte děti, že vás Pán Bůh vidí.“ – „Pán Bůh vidí i vaše nejtajnější myšlenky.“ Když cítila, že by se dítě mohlo uchýlit ke lži, předešla ho připomenutím, že jí sice může oklamat, ale Pána Boha ne.

Markéta živila v dětech víru v Boha Stvořitele. Když byl hvězdný večer, vycházela s dětmi před stavení, ukazovala jim nebe a říkala: „Podívejte se. Ty hvězdy tam udělal Bůh. Jestliže obloha je tak krásná, oč krásnější musí být skutečné nebe!“ Když se stahovalo k bouře, říkala: „Pán Bůh je mocný, nikdo se mu nemů-

že stavět na odpor.“ Když krupobití zničilo úrodu a lidé stáli bezmocni nad zkaženým dílem, učila: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, on je Pánem všeho. Všechno má svůj smysl: Pro hříšníky je to výstraha, aby se polepšili.“ Když byla naopak dobrá úroda, pobízela děti k vděčnosti: „Budme Pánu Bohu vděční. Dal nám náš každodenní chléb.“ Když v zimě venku chumelilo a oni seděli v teplé světnici, vedla stejnou řeč: „Jak je Pán Bůh dobrý! Máme všechno, co potřebujeme. On je opravdu náš Otec. Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé!“

2.

Dokud byly děti malé, učila Markéta modlitbě každého zvlášť. Také Jeník, jen co byl schopen žvatlat, seděl mamince na klíně a byl přítomen modlitbě rodiny. Večer se rodina modlila po večerní modlitbě ještě i růženec. Jakmile hoch povyrostl, už sám hlídal modlitbu a připomínal, že přišel čas k modlitbě.

Markéta dbala, aby děti slyšely brzy k svatě zpovědi. V tom nedělali kněží žádné potíže. Vyzpovídala se sama, pak dítě doporučila knězi a čekala, až skončí. Tak to dělala, až se dítě osamostatnilo a samo si vykonávalo svatou zpověď. Na mši svatou se chodilo samozřejmě každou neděli. Markéta si tak pojistila vliv na své děti. Bylo jim už třicet a víc a nic se nezlobily, když se jich třeba zeptala, kdy byly posledně u svatě zpovědi, kdy a jak plní své křesťanské povinnosti.

Jan Bosco byl už knězem, někdy přicházel domů celý utrmácený a moc potřeboval spánek. Maminka nedbala a připomenula mu: „Už ses modlíš?“ Syn přikývl a ona: „Víš, můžeš třeba umět latinu, můžeš číst učené knihy, ale jestli se nebudeš modlit, nebude ti to na nic.“ Byla šťastná, když syn kněz poklekl u postele a pomodlil se. Chodila kolem něho po špičkách, aby nerušila. Pak mu udělala křížek na čelo a tiše odešla do své komůrky. Dělal jí radost, že je dětem pořád tím, čím jim byla v dětství. Leckdy si radostí utřela tajně slzu, když rozjímala o svém štěstí.

*Podle samizdatového vydání
„Rodinná výchova podle svatého
Jana Boska“*

Farnost Kvasice a místní Hnutí modliteb matek vás společně zvou **v sobotu 7. února 2015 na HROMNIČNÍ BOHOSLUŽBU MATEK ve farním chrámu Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého v KVASICÍCH se žehnáním obětních svící a modliteb za děti.**

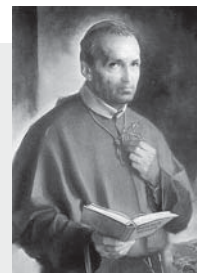
Program pouti: 10.00 hod. modlitba radostného růžence s modlitbami matek a příležitost ke svátosti smíření • 10.30 hod. mše svatá se žehnáním obětních svící

- 11.30 hod. adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku
- 12.00 hod. závěrečné požehnání a zakončení pouti
- 12.15 hod. posezení na faře

Srdečně zveme maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti.

O milém přebývání Ježíšově na oltářích v Nejsvětější svátosti (1)

„Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem, a já vám ulehčím.“ (Mt 11,28)

I.

Potom, co náš milý Spasitel dokončil dílo našeho vykoupení svou smrtí a chtěl se rozloučit s tímto světem, nechtěl nás nechat osamocené v tomto údolí utrpení. Svatý Petr z Alkantary říká, že žádný jazyk není schopen vyjádřit lásku, kterou chová Ježíš ke každé duši. A proto, aby v jeho nepřítomnosti duše na Něho nezapomněla, zanechal tento Ženich při rozloučení z tohoto světa Svátost, ve které je On sám přítomen. Ne jinou zástavu, než sebe sama. Taková láska si proto zaslouží naši největší odpověď – naši lásku k Ježíši Kristu. A proto také chtěl, aby v těchto posledních časech byl ustanoven svátek ke cti jeho Nejsvětějšího Srdce, jak to zjevil své služebnici, ctihodné sestře Markétě Marii Alacoque, abychom jeho přebývání na našich oltářích prokazovali úctu svým povznesením myslí a cvičeními zbožnosti a současně napravovali tu neúctu, kterou trpí a bude stále trpět v tomto tajemství lásky od kacířů a bezbožných katolíků.

Ježíš se zanechal v Nejsvětější svátosti:

1. aby se dal najít všem,
2. aby každému dopřál sluchu,
3. aby všem poskytl milosti.

Zaprvé přebývá na mnoha oltářích, aby Ho mohli najít všichni ti, kteří Ho najít chtějí. V té noci, kdy se náš Spasitel loučil se svými učedníky, aby šel na smrt, plakali zármutkem, protože si mysleli, že od této chvíle budou muset žít odloučení od svého milého Mistra. Ale Ježíš je utěšoval tím, že jim říkal (a totéž říkal tenkrát také k nám): „Děti, jdu za vás zemřít, abych vám dokázal lásku, kterou k vám chovám. Ale ani při umírání vás nechci nechat o samotě. Jak dlouho budete na světě, chci s vámi zůstat v Nejsvětější svátosti oltářní. Zanechám vám své tělo, svou duši, své božství a celou svou bytost. Vskutku, dokud budete na světě, nechci se od vás odloučit.“ – „Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“

(Mt 28,20) Svatý Petr z Alkantary napsal: „Ženich chtěl své nevěstě během své dlouhé nepřítomnosti zanechat nějakou společnost, aby nebyla sama, a proto zanechal tuto svatou Svátost, v níž zůstal On sám. Vpravdě nejlepší společnost, kterou mohl zanechat!“

Pohané si vytvořili nesčetné množství bohů, ale nikdy by si neuměli představit tak laskavého Boha, jako je náš Bůh, který je tak blízko nás a s tak velkou láskou nám pomáhá. „Není žádný jiný národ tak veliký, aby měl své bohy tak blízko, jak je přítomen náš Bůh.“

Toto místo z knihy Deuteronomium (Dt 4,7) se obrací ve stejném smyslu k naší církvi a ke svátku Božího Těla. (Resp. 2 Noct. 3)

Pohled tam, Ježíš Kristus přebývá na našich oltářích, zavřený jako v mnoha žalářích lásky. Kněží Ho vyjmají ze svatostánku, vystavují Ho nebo podávají ji ve svatém přijímání. Znovu Ho zavrou a Ježíš je spokojený, chce tam přebývat ve dne v noci.

Ale můj Spasiteli! Nač je Ti to, zůstat také v noci v tolika kostelech, kde lidé dveře pozavírají a nechají Tě o samotě? Nestačilo by Ti, kdybys tam byl jenom ve dne? Ne, On tam chce zůstat i v noci, i o samotě, a čeká na ráno, aby každý, kdo Ho hledá, Ho hned našel. Šla svatá nevěsta ve Velepísní, aby hledala svého milého, a ptala se každého, koho potkala: „Viděli jste toho, jež miluje mé srdce?“ (Pís 3,3) A když ho nalezla, pozvedla svůj hlas a řekla: „Pověz mi tedy, jehož miluje mé srdce: kam zavedeš své stádo pást, kde ho necháš za poledne odpočívát?“ (Pís 1,7) Tenkrát Ho nevěsta nenašla, protože nebyl ještě v Nejsvětější svátosti. Když ale teď chce nějaká duše najít Ježíše Krista, stačí, když zajde do svého farního nebo klášterního kostela a tam najde svého Milovaného, který ji už očekává. Není skoro žádné vesnice, i kdyby byla velmi chudá, žádného kláštera, v nichž by nebyla uchovávána Nejsvě-

tější svátost. A na všech těchto místech si nechává Král nebes líbit, aby Ho zavírali do svatostánku zhotoveného ze dřeva nebo z kamene, a přebývá tam často úplně sám, hoří tam jenom olejová lampička. Svatý Bernard ale říká: „Toto ale, Pane, se nesluší pro tvoji slávu.“ A Ježíš mu odpovídá: „Může to tak být všude. Nesluší se to pro moji slávu, ale sluší se to mojí lásce.“

Poutníci navštěvují s něžnou zbožností svatý domek v Loretu nebo místa ve Svaté zemi, stáj v Betlémě, horu Kalvárii, Svatý hrob, místo, kde se Ježíš Kristus narodil, kde bydlel, zemřel nebo byl pochován. Ale oč větší a něžnější by měla být naše zbožnost, když bychom byli v nějakém kostele v přítomnosti Ježíše Krista, kde je přítomen v Nejsvětější svátosti? P. Jan z Avily říká, že neví o žádném svatém místě, které by bylo schopné vyvolat větší zbožné pocity a větší útěchu, než některý kostel, v němž je Ježíš přítomen ve Svátosti. P. Baltazar Alvarez plakal, když viděl paláce knížat plné lidí, ale proti tomu kostely, kde trůní Ježíš Kristus, jsou opuštěné a pusté: Ó Bože, kdyby náš Pán a Spasitel byl přítomen jenom v jediném kostele na světě, například v kostele sv. Petra v Římě, a bylo by možné potkat Ho tam jenom jeden den v roce, jak mnoho poutníků všech stavů, kolik vznešených a vládců by tam proudilo, aby zažili to štěstí být tam v onen den a aby složili hold Králi králů, který zase sestoupil z nebe na zem!

Jak by se snažili připravit mu opravdu nádherný svatostánek, zářící zlatem a drahokamy! S jak krásným osvětlením by v ten den slavili pobyt Ježíše Krista!

Ale náš milý Spasitel odpovídá: Nechci pobývat v jednom jediném kostele, ani v jeden jediný den, ani nepodporuji tak velké výdaje a zářivé osvětlení. Ne, já chci zůstat stále, po všechny dny a na všech místech, kde jsou moji věrní, aby mě mohli najít se vši snadností a v každou hodinu, kdy jenom chtějí. ►

► Kdo by pomyslel na takovou přízeň, nevynalezl snad sám Ježíš Kristus tento umělecký čin lásky? Kdyby tenkrát, když vstupoval na nebe, mu někteří řekli: Pane! Jestliže nám chceš jasně ukázat svoji lásku, zůstaň s námi na oltářích pod způsobou chleba, abychom Tě tam mohli navštěvovat, kdy chceme, – za jakou smělost by se právem takové chování považovalo? Na co ale žádný z lidí nemohl pomyslet, to vymyslel a uskutečnil náš Spasitel. Ale kde zůstala naše vděčnost za takový důkaz přízně? Kdyby přišel kníže z daleké ciziny s úmyslem, že bude očekávat návštěvu nějakého sedláka, jaký nevděk by to byl od tohoto sedláka, kdyby ho nechtěl vidět vůbec, nebo jenom tak mimoděk?

CHVÁLÝ A PROSBY

Ó Ježíši, můj Vykupiteli! Lásko mojí duše! Jak draze Ti přišel Tvůj pobyt u nás v této Svátosti? Ty jsi musel především vytrpět smrt, abys mohl bydlet na našich oltářích, a musel jsi ještě kromě toho zakusit mnoho příkoří v této Svátosti, zatímco jsi svojí přítomností chtěl přijít na pomoc. A jak můžeme být tak líní a nevěšmaví k Tobě, když přece víme, že Ti naše návštěvy jsou milé, že nás zahrnuješ dobrými věcmi, jakmile nás před sebou uvidíš? Pane! Odpusť mi, vždyť i já jsem byl jedním z těch nevděčníků. Od této chvíle, můj Ježíši, Tě chci často navštěvovat a pobývat ve Tvé přítomnosti co nejvíce, abych Ti děkoval, Tebe miloval a prosil o milosti, protože jsi zůstal zavřený ve svatostánku a z lásky ses stal naším zajatcem.

Mám Tě rád, nekonečná Lásko! Miluji Tě, laskavý Bože! Miluji Tě, nejvyšší Bože, láskyplné Dobro! Učiň, abych zapomněl sám na sebe a na všechno, ať myslím jenom na Tvou lásku a abych ještě po zbytek života přispíval k Tvému zalíbení. Dej mi do budoucna, abych nenacházel žádné větší potěšení, než rozmlouvat s Tebou u Tvých nohou. Zapal mě úplně svojí svatou láskou.

Maria, moje Matko, dej mi velkou lásku k Nejsvětější svátosti, a jestliže mě vidíš nedbalého, připomeň mi slib, který teď skládám, abych ji denně navštěvoval. Amen.

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Naše milá Paní z Fatimy - Matka všech národů

Zpráva Andrého Chartona o první pouti do svatyně
Matky všech národů v Karagandě (Kazachstán)

Nastal čas, abych vám podal nějaké zprávy o naší katedrále v Karagandě, kterou jste od začátku až do dneška tak obdivuhodně podporovali svými dary a cennými modlitbami. Musím vám velice srdečně poděkovat za vaši důvěru a věrnost tomuto projektu, který se na začátku zdál být tak nepravděpodobný. Výsledek je naprosto ohromující a chtěl bych si jenom přát, aby jej alespoň někteří z vás mohli obdivovat zblízka. Ale musím doopravdy říci, že to bohužel není „za humny“: sedm hodin letu, potom tři hodiny autobusem... Je jenom těžko představitelné, že by sem mohly proudit zástupy lidí z Francie nebo z Německa. Pro Rusy a Číňany je toto poutní místo jistě snadněji dosažitelné.

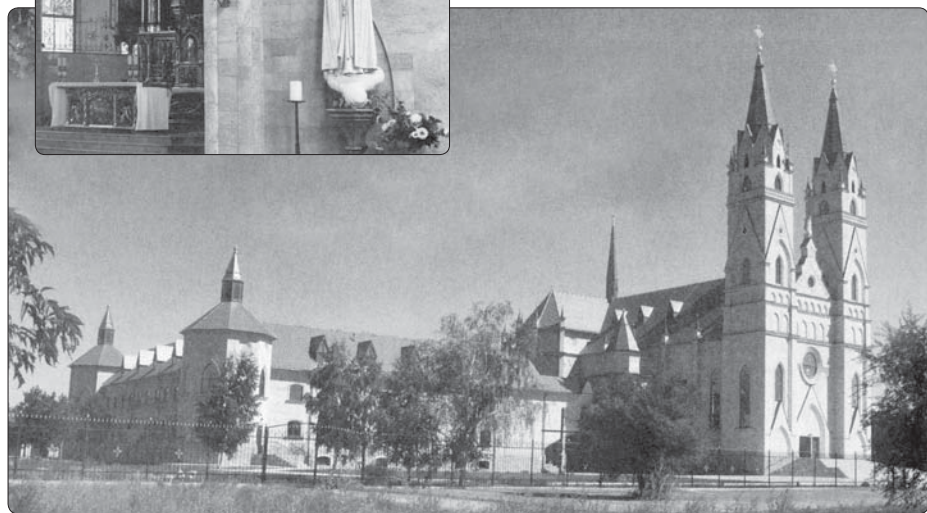
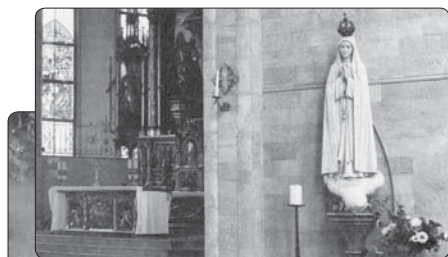
Ale nehleď k tomu bych vám chtěl povědět o první pouti, které jsem se zúčastnil s malou skupinou rakouských přátel, kteří se všichni podíleli z dálky na stavbě poutního místa. Bylo naším přáním, abychom poděkovali Svaté Panně za nekonečné milosti, které jsme dostali v průběhu těchto let výstavby, a svěřili jí přání našich dobrodinců.

Potom, co jsme strávili jeden den v novém hlavním městě Astana ve společnos-

ti Msgre Schneidera, který tam sídlí jako světící biskup, objevili jsme – nebo znovuobjevili – 200 km vzdálenou Karagandu. Když jsme přijeli, zůstali jsme jako do země zaražení tváří v tvář dokončeným pracím na této divukrásné katedrále: Jak vnější vzhled s krásnými, jantarově zbarvenými a tak jemně opracovanými kameny, tak také vnitřní prostor, kde je všechno až do nejmenšího detailu v dokonalém souladu – všechno je obdivuhodné.

Homogenita materiálů, tvarů a barev je dokonalá a člověk se cítí být ihned vtahován do usebranosti a k modlitbě. Jsme opravdu v domě Božím – *domus Dei* – a v bráně nebeské – *porta coeli*, jak o tom svědčí nápisy, vepsané nad oběma vstupními branami. Není pochyb, že opravdovým stavbyvedoucím byl osobně svatý Josef. On byl po celé trvání stavby tak často zván, že nemohl dělat nic jiného, než poskytnout své milé nevěstě Marii to nejkrásnější, co existuje. Můžeme mu tedy jenom poblahopřát a ze srdce mu poděkovat.

Náš pobyt od 25. srpna do 2. září se vyznačoval kontinentálními vedry – mezi 30–40° C. Ale tato vedra se dala docela dobře snášet, protože vlhkost vzduchu je tam nepatrná. Msgre Kaleta nás ubytoval ve svém bytě vedle katedrály. Také tam jsme žasli nad kvalitou provedených

Irský primas žádá svobodnou diskusi před referendem o redefinici manželství

Irský primas požaduje otevřenou diskusi, ve které by byly slyšet všechny hlasy pro i proti. Arcibiskup Armaghu, Mons. Eamon Martin, to řekl v souvislosti s referendem, ve kterém se letos v květnu obyvatelé Irska vysloví pro nebo proti legalizaci manželství osob téhož pohlaví. „Myslím, že k této věci máme co říci, a chtěli bychom tak činit svobodně a veřejně,“ řekl anglickému katolickému časopisu *The Tablet*. „Svobodná diskuse znamená neinzultovat, netupit a neurážet nikoho, ať už jde o lidi s homosexuální orientací anebo věřící, kteří by se stavěli proti navrhované změně, která je v podstatě pokusem o redefinici manželství.“

Arcibiskup Martin poskytl interview katolickému médiu měsíc poté, co Irská biskupská konference vydala pastorační dokument o manželství. Právě se v něm, že to, co je ve hře návrhem legalizace manželství osob téhož pohlaví, není „rovnost nebo rozdíl mezi náboženským a občanským pojetím manželství“, nýbrž „podstata a smysl, který společnost přikládá roli matek a otců při výchově dětí“.

Irští biskupové zdůrazňují, že „komplementarita muže a ženy je samotné jádro instituce manželství“.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
3. 1. 2015*

prací. V té době nebyly ještě zcela dohověny vnější práce. Monumentální křížová cesta, zhotovená a darovaná tyrolským sochařem Chrysantem Ebnerem, čeká ve svém kontejneru do doby, kdy bude postavena venku v blízkosti katedrály. Nebude to dříve než příštího jara.

Navštívili jsme sestry několika řádových kongregací, mezi nimi karmelitky v Karagandě, sestry Křesťanské lásky matky Terezy v Temirtau (také mrakodrap Arcelor-Mittal indického magnáta metalurgického průmyslu). Byli jsme hluboce dojeti radostí a zářivým veselím, které z těchto sester vychází, i když jim chybí jakýkoliv komfort. Představte si, že nemají žádnou pračku a ovšem žádné auto a starají se stále asi o čtyřicet lidí, které „posbíraly z ulice“, pečují o ně, žijí je a ubytovávají. Ve srovnání s nimi se člověk cítí opravdu uboze.

Bylo také samozřejmé, že jsme navštívili Muzeum gulagu vzdálené asi 50 km od Karagandy, které stojí na místě, kde KGB shromažďovala politické vězňe a potom je rozdělovala na různá místa tohoto obrovského koncentračního tábora (KARLAG), který byl tak velký jako polovina Francie. Statisíce deportovaných tam izolovali od sebe mezi 30. až 80. lety minulého století, přičemž mnozí z nich přišli o život, nebo alespoň o zdraví. Blahoslavený Alexis Saritský, kněz ukrajinského původu, kterého papež Jan Pavel II. blahorečil v roce 2001, byl jedním z těchto mučedníků. Jeho obraz visí nad hlavním oltářem v katedrále. V této souvislosti jsme navštívili také někdejší tábor, který byl určen takzvaným „lidu nepřátelským“ manželkám, které tam byly perzekvovány od Stalinových „velkých čistek“ třicátých let až po léta vlády komunistické strany. Strašný byl osud, který tyto nevinné ženy vytrpěly. Jejich jediným zločinem bylo, že jsou manželkami „zrádců vlasti“.

Na našem programu návštěv byl také seminář založený francouzským knězem P. Dumoulinem ve spolupráci s Msgre Schneiderem. V této době tam bylo asi deset seminaristů v jednoduché, ale velmi poctivě udělané budově v blízkosti první „katedrály“, která ovšem je katedrálou jenom podle jména. Ale musíme se zmínit, že byla jedinou výjimkou tohoto druhu v celém tehdejší Sovětském svazu: V době, kdy katolické i orto-

doxni kostely byly soustavně bourány, dostala stavební povolení. Tento kostel byl tehdy předmětem jakéhosi „handlu“ mezi katolickou farností a místním sekretariátem strany, který žádost o stavební povolení v Moskvě podpořil. Jednoduchá stavba nesměla alespoň navenek připomínat kostel, ale uvnitř byla velmi důstojně zařízena tím, co vůbec bylo tenkrát k sehnání. Protože seminaristé byli na dovolené, přijal nás polský rektor, který nám popsal průběh dne svých chovanců. Jsou vyučováni zčásti dálkově přes své počítače skrze Skype. Pokrok je všudepřítomný.

Hlavní město Astana, kde jsme strávili poslední den našeho pobytu, připomíná trochu ona města v Emirátech, která vyrostla z písku. Město, které má v současnosti o něco méně než milion obyvatel, bylo postaveno na místě malého města, které se za sovětské vlády jmenovalo Celinograd. Je čistým produktem kazašských urbanistů, kteří podléhali určitému veličáství vzhledem k zemi, která má 15 mi-

lionů obyvatel a je přitom šestkrát nebo sedmkrát větší než Francie!

Na závěr se mě možná zeptáte, co se stalo s dogmatem o Panně Marii Spoluvykupitelce, jehož vyhlášení papežem si přála Svatá Panna už v Amsterdamu u Idy Peerdemanové a potom skrze Agnes Ritterovou. Tuto otázku jsem položil Msgre Schneiderovi a on si myslí, že toto dogma, jestliže se má jednou uskutečnit, by mělo být formulováno spíše ve jménu „všeobecného duchovního mateřství Svaté Panny“. A dodal k tomu, že jméno katedrály „Matky všech národů“ bylo zvoleno výhledově v tomto smyslu. Zdá se, že ještě nepřišel čas zvěstovat toto dogma Panny Marie Spoluvykupitelky, což je velká škoda.

Musíte vědět, že z 20 kostelních oken s různými tajemstvími, která mají být instalována v bočních kaplich a v kostelní lodi, bylo právě jedno usazeno, druhé se dokončuje a tři další čekají ještě na to, aby mohla být cenově výhodně dopravena do Karagandy. Zhotovování těchto kostelních oken je namáhavé a vyžaduje mnoho času. Nyní se zdá být asi patnáct z větší části uhrazeno díky obrovské velkorysosti, pět ale musí být ještě zapláceno. Provozní náklady katedrály musí ovšem nést malá obec, která není bohatá, jak byste si mohli myslet. Polský kněz P. Potok doufá v Boží Prozřetelnost...

Z Maria heute 12/2014 přeložil -mp-

Vzpomínky na papeže Pia X. (13)

Pius X. a umění

(Druhá část)

Mohu zde také zmínit, že Pius X. měl velmi přesné ideje týkající se toho, jaká výzdoba je přípustná v chrámech skutečně umělecké hodnoty. Benedikt XIV. ve svém klasickém pojednání *o blahořečení a svatořečení služebníků Božích* v části nadepsané *Ornatus Vaticani Templi [Ozdobení vatikánského chrámu]*⁽¹⁾ pojednává o přechodné výzdobě, kterou se obvykle dekoruje velká bazilika sv. Petra. Osvícený papež ospravedlňuje vžitý zvyk poznámkou, že výjimečný charakter těchto dekorací napomáhá vzbudit v divákovi dojem slavnostnosti svátku. Náš zájem přirozeně méně vzbuzuje to, co máme stále na očích, jakkoliv to může být krásné: *ab asuetis non fit passio [obvyklé věci nevzbuzují zájem]*. A bezpochyby lépe chápeme plný význam nějakého svátku, když vidíme nějakou neobvyklou výzdobu, užitou při jeho příležitosti. Pius X. nedával nikdy najevo, že by tento názor jako obecný princip zpochybňoval, ale rozhodně vystupoval proti jeho nerozlišující a přehnané aplikaci.

„Buďte tak laskaví,“ říkával, „a respektujte architektonické linie našich kostelů a harmonii jejich plánu: neničte jejich krásu svými rudými hadry (*stracci rossi*).“ Tuto námitku jsem často slyšel Pia X. opakovat vzhledem k přehnanému užívání laciných drapérií a nekvalitních závěsů, jak je to možné u příležitosti velkých svátků často pozorovat v kostelech a kaplích, a to dokonce v Římě. Otevřeně pranýřoval rozsáhlé zakrývání mramorových stěn, majestátních sloupů a jemných oblouků našich posvátných budov, které mají ve skutečnosti málo ke skrývání a naopak mnoho k obdivování. Považoval za nepatřičné zakrývat jejich lesk nevkusnými ozdobami právě během oněch slavnostních dní, které poskytovaly nejlepší možnosti pro kultivování vkusu mnoha lidí a pro jejich vedení k tomu, aby oceňovali nelíčenou krásu Božího domu.

Během jedenácti let vlády Pia X. byl v Římě a jeho okolí postaven značný počet nových kostelů. Některé z nich byly vybudovány zcela na náklady Jeho Svátosti; všem štědrě přispěl a plány jejich návrhů byly v mnoha případech podrobeny jeho kritice a schválení. Naléhavě potře-

by rozsáhlých a hustě zalidněných čtvrtí na předměstích města či venkovských obvodů činily zcela nutným zajistit pro lidi místa pro bohoslužby a nové farnosti. „Je mnoho krásných kostelů v Římě, a přesto jich v žádném případě není dostatek,“ říkával obvykle Svätý otec. „Přál bych si, abych mohl tucet z nich přemístit z centra na předměstí města, a pak bychom neměli zapotřebí stavět nové.“

Když diskutoval s architekty, chtěl prozkoumat každý detail plánů, které mu předložili, a dlouze a s maximální péčí je prostudovat dříve, než dal svolení k tomu, aby se započalo se stavbou. Jeho zkušenost faráře mu přišla velmi vhod vzhledem k praktickému uspořádání a správnému uzpůsobení budov. S cílem usnadnit kněžskou práci, vždy přítomným v jeho mysli, trval na vybudování fary připojené ke kostelu, a kde to bylo možné, kladl důraz na to, aby se v jeho blízkosti nacházela škola, sál pro farní setkávání, klubovna apod. Nepovzbuzoval k nějakým novým pokusům ve stylu kostelních staveb, zvláště v Římě, a dával jasnou přednost nejlepším vzorům klasické architektury, k jejímuž napodobování v mezích rozumných přizpůsobení a výdajů vybízel. „Proč hledět někde daleko pro nové návrhy?“ říkával. „Vezměte si za vzor některou ze starých bazilik; zde okolo jsou tak nádherné chrámy a mnohem více je jich po celé zemi, s kterými by bylo obtížné soupeřit; je lepší reprodukovat některé staré kostely ve větším či menším měřítku, než ztrácet čas navrhováním ošklivých novot excentrického a neurčitěho stylu.“

Avšak vedle malířství a architektury přitahovala umělecké sklony Pia X. další řemesla a odvětví, projevující dovednost a krásu, a dávala mu možnost projevit bystrost jeho pozorování a jemnost jeho vkusu. Krajkářské umění patřilo mezi ně a jistě nás nepřekvapuje, že právě ono vzbuzovalo jeho zájem, bereme-li v úvahu, že byl Benátčan a že pociťoval nadšený zájem pro všechno, co činilo slavným jeho rodnou zemi. Kanovník Marchesan publikoval text autografu, který patriarcha kardinál Sarto zanechal v Buranu u příležitosti návštěvy krajkářské dílny, již vykonal 12. ledna 1898. Rozhodl se podpořit tento podnik, a to s dvojnásobným účelem: povzbudit jeho rozvoj a zajistit zlepšení mravní situace a duchovní podpory mno-

Rodina: Matka – dokončení ze str. 2

na svět, kojí, chová je a něžně se o ně stará. Tak se dává život. Je to mučednictví.“ Tolik citát. Ano, být matkou neznamená jenom přivést dítě na svět, nýbrž je to také životní volba. Co volí matka? Jaká je volba matky? Životní volbou matky je darovat život. A to je velkolepé, to je krásné!

Společnost bez matek by byla nelidská, protože matky dovedou vzdýčkovat něhu, oddanost, mravní sílu. Matky často předávají také nejhlubší smysl náboženské praxe. V prvních modlitbách, v prvních gestech zbožnosti, které se dítě naučí, je vepsána hodnota víry v život lidské bytosti. Je to poselství, které věřící matky umějí předávat bez mnohého vysvětlování. To přijde potom, avšak zárodek

víry spočívá v oněch prvních nejdrahocennějších momentech. Bez matek by nejenom nebyli noví věřící, ale víra by ztratila značnou část své jednoduché a hluboké vroucnosti. A spolu s tím vším je církev naší matkou! Nejsme sirotci, máme matku! Matku Boží, Matku církev a naši matku. Nejsme sirotci, jsme děti církve, jsme děti Matky Boží a jsme děti našich matek.

Drahé maminky, díky, díky za to, co jste v rodinách, a za to, co dáváte církvi a světu. A tobě, milovaná církvi, díky, díky, že jsi matkou. A tobě Maria, Matko Boží, díky, že nám ukazuje Ježíše. A díky všem zde přítomným maminkám, které zdravíme potleskem!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

ha opuštěných dívek, s nimiž se setkával v různých částech města. Latinský oběžný list, který adresoval svým kněžím brzy poté, co se ujal patriarchálního stolce, vydává o tom jasný důkaz, a to neméně než charakteristický autograf, který můžeme přeložit následujícím způsobem:

Při návštěvě krajkářské školy v Buranu jsem byl překvapen krásou díla, které mi bylo s takovou laskavostí ukázáno, a skutečně spokojený s kázní, kterou se škola řídí, kde takřka čtyři sta dívek, zatímco se věnují své namáhavé a umělecké práci, praktikují křesťanské ctnosti. Vyjadřují naději, že vedoucí a patroni školy získají prostředky z prodeje tak nádherných děl, a tímto způsobem zajistí blaho pracovníků a ekonomické potřeby této velmi chudé země.

Rozsáhlé vědomosti o různých krajkářských školách a metodách doma i v zahraničí mu umožňovaly hovořit s velkou dovedností o spletitostech krajek *merletti a piombino, punto in aria, punto tagliato* či *punto a reticella*⁽²⁾ a bez velkých těžkostí na první pohled odhalovat hodnotu nebo defekty krajky, která mu příležitostně padla do očí, například když mu byla předložena jako dar oltářní plátna, rocheta či alba. Nemohu se ubránit pocitu, že dárci by často pociťovali rozpaky, kdyby si byli vědomi toho, jak pečlivě mohl oceňovat a snad kritizovat přesnou cenu a hodnotu darů, které mu dávali.

(Pokračování)

Z anglického originálu „Memories of Pope Pius X“ (London: Burns, Oates & Washburne, 1939) přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ „Quia tamen minus animum movent quae prae oculis semper sunt, templa consuevimus, etsi arte et materia apprime nobilia, cum statae quaedam aut extra ordinem celebritates inciderint, adscito cultu et temporariis ornamentis excolere, ut novitas commendat quod assiduitate quodammodo viluerat.“ [„Poněvadž však duch je méně zasažen tím, co má stále na očích, máme ve zvyku chrámy, třebaže jsou svým uměním a materiálem zvláště vznešené, u příležitosti některých ustanovených či mimořádných slavností zdobit neobvyklým kultem a přechodnými ornamenty, aby novost doporučovala to, co stálá přítomnost jistým způsobem znevažuje.“] (Benedikt XIV.: De servorum Dei beatificatione et canonizatione, t. VII.)

⁽²⁾ Italské názvy různých druhů krajek. [pozn. překl.]

Hereze Rosamunde Pilcherové*

Žádný blud neřádí tak ničivým způsobem, jako ten o perfektním partnerovi.

Polovina manželství dnes končí neúspěchem. Existuje pro to mnoho důvodů. Jeden z nich mi připadá zvláště tragický. Je to hereze Rosamunde Pilcherové. Vždy, když vysněný princ a vysněná žena jedou na koni po pláži ve světle zapadajícího slunce, zatímco stříkající voda pěni pod kopyty jako bílá pliseň, je vztah v ohrožení. Vždy, když se hrdinové romanticky obejmou a zašeptají si do ucha: „Jsme svoji!“ rodina se rozpadá. Neboť žádný blud neřádí tak ničivým způsobem, jako ten o perfektním partnerovi. Nic není tak kacířské jako víra, že mě ten druhý může učinit šťastným. Romanticky zvrácená láska se stává modlou. Mnozí ji uctívají a ji obětují, než je pohltní. Romantická láska je ideál, ale ne ideál křesťanského partnerství.

Muži a ženy, kteří se pokoušejí žít křesťanské manželství, se v první řadě snaží žít podle naplnění, které cílí na Třetího v tomto svazku. Jako poslední pramen svého štěstí poznávají Všemohoucího; Prapůvodce všeho dobrého. A když kráčí k oltáři, aby byli oddáni, očekávají od druhého, že jim bude na cestě k Bohu průvodcem; někoho, kdo je na této pozemské cestě miluje, podporuje, povzbuzuje, utěšuje, doprovází a chrání. To si přejí. Ovšem ještě důležitější je to, co si slibují: „Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponese všechno dobré i zlé až do smrti.“

Díky tomuto slibu je křesťanské manželství skutečnou cestou ke svatosti. Je následováním Krista, přičemž odpovídá Kristovým požadavkům na své učedníky „svůj život ztratit, aby ho získali“. Člověk umírá sám sobě, aby žil pro ostatní. Skrze roztrhnutou chrámovou oponu člověk vstupuje do křesťanského vykoupění.

To je vznešené, velké a určitě nejednoduché. O to více důležité pro oba partnery je, aby žili z modlitby, svátostí a křesťanského společenství. Od Boha přichází síla, aby člověk na konci dne dokázal přijmout druhého s jeho slabostmi a chybami, aby mu odpustil, aby se mu sám omluvil, aby mu správným způsobem vyjádřil svou vděčnost a aby si navzájem požehnali.

Cesta těch, kteří se skutečně snaží žít křesťanské manželství, obvykle nevede za kýčovitěho svitu zapadajícího slunce. Ale vede ke Světlu – do nepomíjejícího Světla věčné slávy. Přijmi to, Rosamunde!

Z <http://www.kath.net/news/48887>
přeložil -tk-

P. Johannes M. Schwarz je vice-direktor kněžského semináře Leopoldinum (klášter Heiligenkreuz), poutník, mediální producent a spoluzakladatel kath.net.

* Anglická spisovatelka romantických povídek a románů pro ženy.

Poněvadž manželství je svazkem církevně nerozlučným, má si každý a každá dobře rozmyslet, než se rozhodne vstoupit do stavu manželského. Nevstupuj v sňatek příliš záhy, neposlouž to ani tvému zdraví, ani tvému štěstí. Oči příliš mladých lidí vidí jen růže, ale nevidí trny. Když pak přijde rozčarování ve střízlivém denním životě, bývá již pozdě. Proto nespěchej, je to krok na celý život, buď šťastný nebo nešťastný.

Až se budeš muset i ty jednou rozhodnout, nehleď jen na majetek a krásu, ale především na řádný křesťanský život toho, koho si chceš vzít. „Kdo se žení pro statek, ten přichází ve zmatek, kdo pro krásu, ta trvá do času, kdo pro ctnost, ta trvá věčně.“

Před svým rozhodnutím nejen o tom mnoho přemýšlej, ale rad' se také s rodiči a se zpovědníkem a dbej na rady starších a zkušených lidí. Modlívaj se o osvětlení k Duchu Svatému a pros o pomoc Pannu Marii – Matku dobré rady.

ThDr. František Tomášek: Katolický katechismus, Česká katolická Charita, Praha 1968

Pondělí 27. 1. 2014:

6:05 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Lidé na cestě 6:55 V pohorách po horách – Smrk 7:05 Pro vita mundi (82. díl): Mgr. Mojmir Kovář 7:45 Přejeme si... 26. 1. 2014 8:00 Dům nejen ze skla (2. díl) 9:05 Misie skrze svědectví 10:00 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčičová 10:50 Odtěrať po tvojom [P] 11:00 NOEkreace (211. díl) 11:10 Svět ze hřbetu koně 11:40 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 11:45 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 13:40 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Je kámen a pýr zde od věků... 14:25 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 14:50 Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové 16:00 V souvislostech (38. díl) 16:20 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov 16:30 Salesiánský magazín 16:45 Odkaz vysočanských předků 16:55 Misie na živo – Lékaři bez hranic 18:00 Krasohled (2. díl) [P] 18:30 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání [P] 18:35 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 18:45 Pod lupou: Dobrovolníci v Indii [P] 19:15 Ars Vaticana (10. díl) 19:25 Přejeme si... 26. 1. 2014 19:40 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 [P] 20:00 Prešiel som hranicu 20:50 Terra Santa News: 22. 1. 2014 21:10 Na koberečku [P] 21:20 Barva lásky 21:55 Noční univerzita: P. Petr Karas – Hledání ztracených 23:05 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:40 Kulatý stůl: Otazníky sociálních služeb.

Úterý 28. 1. 2014:

6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 6:15 Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem 7:50 Salesiánský magazín 8:05 Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží 9:35 Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 10:00 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Petr Karas – Hledání ztracených 11:40 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 11:45 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 12:25 Platinové písničky (11. díl): Dechovka 12:55 Ars Vaticana (10. díl) 13:10 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr 14:15 V pohorách po horách – Smrk 14:25 Kulatý stůl: Otazníky sociálních služeb 16:00 Přejeme si... 26. 1. 2014 16:15 Cesta do turecké země (3. díl) 16:35 Nadace Divoké husy 16:50 Kaple v poušti [P] 17:05 BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčičová 17:20 Krajane z Germíku 17:55 Cirkus Noeland (8. díl) 18:25 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 18:30 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání [P] 18:40 Dávný hrdinové: Na konci světa 19:10 NOEkreace (211. díl) 19:20 Budu pomáhat: Pobytová rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. 19:30 Odtěrať po tvojom 19:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 [P] 20:00 Na pořadu rodina – Samota jako příležitost [L] 21:05 Šovaneček 21:30 Přejeme si... 26. 1. 2014 21:45 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 22:05 P. S. 22:15 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (87. díl) 23:35 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 23:45 Je kámen a pýr zde od věků... 0:00 Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 1. díl 0:40 Guatemala.

Středa 29. 1. 2014:

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 6:20 Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové 7:25 NOEkreace (211. díl) 7:35 Barva lásky 8:10 Harfa Noemova 8:35 Ars Vaticana (10. díl) 8:45 Kde Bůh roní slzy 9:05 Život zvířeti 9:45 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 10:00 Generální audience [L] 11:20 Krasohled (2. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Prešiel som hranicu 13:45 Na koberečku 13:55 Před branami křesťanského království 14:25 Věrní odkazu sv. Cyrila a Metoděje 15:05 Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 15:25 Salesiánský magazín 15:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 16:00 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

kultuře (87. díl) 17:20 Můj Bůh a Walter: Manželství [P] 17:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 18:00 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Bible pro nejmenší: Balaam [P] 18:35 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 18:40 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 18:50 Kde se dělá dobro 19:15 Terra Santa News: 29. 1. 2014 [P] 19:35 Přejeme si... 29. 1. 2014 [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek [P] 20:15 Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... [P] 21:15 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 21:45 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov 22:00 NOEkreace (211. díl) 22:10 Dotek naděje 22:30 Generální audience papeže 23:05 Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem 0:40 Plápolý ohňa.

Čtvrtek 29. 1. 2015

6:05 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 6:15 Poslány sloužit 6:45 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl) 7:05 Godzone magazin 7:35 Terra Santa News (139. díl): 28. 1. 2015 8:00 Dopisy z rovníku 8:40 Plavební stupeň Přelouč 9:00 Krásné slovo otce Špidlíka (7. díl): Tajemství člověka a St. Marie Maggioro 9:50 Kulatý stůl: Zlo ve světě i v nás 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky – Poslali mňa pro vodu 11:45 Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Hanácká svatba 13:15 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Klapka s... (96. díl) 15:10 Noeland (63. díl) 15:40 Smysl utrpení 16:00 Zpravodajské Noeviny (645. díl): 27. 1. 2015 16:15 Na pořadu rodina – Ve zdraví i v nemoci 17:20 Harfa Noemova 17:45 Ignaciánský pulz 18:00 Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry 18:25 Sedmihlásky – Poslali mňa pro vodu 18:30 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečska 18:35 Dům nejen ze skla (10. díl) 19:35 Zpravodajské Noeviny (646. díl): 29. 1. 2015 [P] 20:00 Podepsáno srdcem: zánam benefičního koncertu z Prahy z Divadla na Vinohradech [P] 22:05 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Diepenveen, Nizozemí 22:45 P. S. 22:55 Krasohled (12. díl) 23:20 Vatican magazine (799. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:55 Laičtí misionáři v IQUITOS 0:20 Hudba na pražské Loreť.

Pátek 31. 1. 2014:

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 6:20 NOEkreace (211. díl) 6:30 Krasohled (2. díl) 7:00 Byl člověk poslán Bohem, jeho jméno bylo Jan 7:10 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 7:30 Bez hábitu (2. díl): Salesiánský 8:25 V pohorách po horách – Smrk 8:35 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 9:00 Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... 10:00 Prešiel som hranicu 10:50 Na koberečku 11:00 Dopisy z rovníku 11:40 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 11:45 Bible pro nejmenší: Poslední večere 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (11. díl) 13:00 Přejeme si... 29. 1. 2014 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 13:35 Na pořadu rodina – Samota jako příležitost 14:35 Živá historie – Hrad Strečno 14:45 Přejeme si... 29. 1. 2014 15:00 Barva lásky 15:30 Pod lupou: Dobrovolníci v Indii 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 16:15 Harfa Noemova 16:40 Šance pro každého a Pohyb pro každého 16:55 Dopis z Indie 17:15 Na visutém laně [P] 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení [P] 18:40 Sedmihlásky – Náš kohout

navečír 18:45 Můj Bůh a Walter: Manželství 19:00 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Westvietenen, Belgie 19:30 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem 19:40 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 [P] 20:00 Kulatý stůl (125. díl): Bezdomovectví a návrat z ulice [L] 21:30 Salesiánský magazín 21:45 Na koberečku 22:00 Nedělní čtení: Svátek Uvedení Páně do chrámu [P] 22:30 Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží 0:05 Kde Bůh roní slzy 0:30 Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění.

Sobota 1. 2. 2014:

6:05 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 6:15 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem 6:25 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 6:40 Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 7:00 Krasohled (2. díl) 7:30 Cesta do turecké země (3. díl) 7:50 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 8:10 Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 8:30 Cirkus Noeland (8. díl) 9:00 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 9:05 Dávný hrdinové: Na konci světa 9:30 Na visutém laně 10:40 Můj Bůh a Walter: Manželství 11:00 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 12:35 Nedělní čtení: Svátek Uvedení Páně do chrámu 13:05 Přejeme si... 29. 1. 2014 13:25 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 13:35 Pro vita mundi (86. díl): P. Peter Krenický 14:20 Terra Santa News: 29. 1. 2014 14:40 NOEkreace (211. díl) 14:50 Je kámen a pýr zde od věků... 15:00 Sestra Sára 15:25 Platinové písničky (11. díl): Dechovka 16:00 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem 16:10 Odtěrať po tvojom 16:20 Na pořadu rodina – Samota jako příležitost 17:20 Stoletý výročí přítomnosti salesiánů v Indii – Indická tvář Dona Boska 17:35 Chytit vlnu 18:00 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požeňnan navěky! 18:25 Sedmihlásky – Náš kohout navečír 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení 18:35 869 dní 19:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:40 V souvislostech (39. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 2. díl [P] 20:40 V pohorách po horách – Bystrá 20:50 Harfa Noemova [P] 21:15 22 hláv 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 22:20 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 22:30 Kaple v poušti 22:45 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosz 23:00 Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové 0:05 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 0:50 Odkaz vysočanských předků.

Neděle 2. 2. 2014:

6:15 Ars Vaticana (11. díl) 6:25 Kde Bůh roní slzy 6:45 Cesta do turecké země (3. díl) 7:05 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 8:00 Barva lásky 8:30 Pod lupou: Dobrovolníci v Indii 8:55 Poselství svatých: Johanka z Arku [P] 9:05 Jeziuitské redukce v Paragvaji 9:25 Ars Vaticana (11. díl) 9:35 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 10:00 Mše svatá na Svátek Uvedení Páně do chrámu [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (39. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:35 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 14:10 Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 2. díl 14:50 NOEkreace (212. díl) [P] 15:00 Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... 16:00 Můj Bůh a Walter: Manželství 16:20 Hermie – obyčejná housenka [P] 16:55 Sedmihlásky: Vyletěla křepelka [P] 17:00 Cirkus Noeland (8. díl) 17:30 MFF Strážnice 2013: Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku... [P] 19:35 Přejeme si... 2. 2. 2014 [P] 20:00 Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 20:30 Koncert Hradišťanu a Filharmonie Bohuslava Martinů [P] 22:25 V souvislostech (39. díl) 22:45 Na pořadu rodina – Samota jako příležitost 23:45 Nedělní čtení: Svátek Uvedení Páně do chrámu 0:20 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:30 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 0:45 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI, Vodní 13, Brno – programy**V pondělí 26. 1. 2015** otevíráme **KURZ SYMPTOMATICKÝCH METOD PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ (STM PPR).**

Pokud Vám záleží na zdraví, prohloubení úcty a respektu ke společné plodnosti páru, v rámci cyklu čtyř pondělí se můžete naučit orientovat se v záznamech STM PPR na cvičných tabulkách, které jsme získali na základě konzultací se skutečnými klientkami. Během intenzivního kurzu se dozvíte nejen teoretické základy reprodukční medicíny, tedy informace týkající se zákonitostí lidské plodnosti, samotné metody přirozeného plánování rodičovství, ale i důležité informace o antikoncepci. Znalosti jsou důležité pro každou ženu, pro každý snoubenecký či manželský pár. Při přípravě kurzu se vychází z dlouhodobých zkušeností jak s poradenstvím, tak i z gynekologické praxe. Tím je tento kurz jedinečný a výjimečný. Obdobný kurz probíhá i v sobotní formě – začátek 31. 1. 2015.

Na **čtvrtek 29. 1. 2015** je připraveno diskusní setkání **SEXUALITA A JAK O NÍ S DĚTMI HOVOŘIT**, které je určeno všem rodičům i prarodičům dětí mladšího školního věku. Je výsadou rodičů o sexualitě se svými dětmi hovořit, je potřebné ale také vědět jak.

V **sobotu 31. 1. 2015** otevíráme sobotní **KURZ SYMPTOMATICKÝCH METOD PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ (STM PPR)**. V průběhu dvou sobot máte možnost seznámit se s pravidly STM a pochopit více k dané problematice.

Přihlášky a bližší informace jsou na www.cenap.cz.

MODLITEBNÍ DEN K ÚCTĚ MATKY VŠECH NÁRODŮ se koná v **Nitře 14. února 2015** pod záštitou nitranského biskupa Mons. Judáka v městské hale na Klokočíně. **Odjezd autobusu od Bohemky Brno v 6 hodin**, návrat asi v 21 hodin. **Kontakt:** Jindra Klimeš, tel. 734 875 610 • paní Hladká, tel. 739 083 191.

EXERCICE V ČESKOMORAVSKÉ FATIMĚ V KOCLÍŘOVĚ

Pro kněze i laiky na téma „**Modlitba, půst a víra**“. Exerციtátor Fra Marinko Šakota OFM, farář z Medžugorje. Tlumočí Olga Merkovičová. Zahájení ve středu **11. 2. 2015 v 18 hod.**

• ukončení v neděli **15. 2. 2015** (resp. v sobotu večer). Poplatek 300 Kč.

Výhradně pro kněze a jáhny na téma „**Eucharistie, nová a věčná smlouva**“. Exerციtátor P. Adam Rucki, spirituál kněží ostravsko-opavské diecéze. Zahájení v neděli **1. 3. 2015 ve 20 hod.** • ukončení v pátek **7. 3. 2015 dopoledne.**

Pro kněze i laiky na téma „**Pokrm poutníka**“ – příprava k Národnímu eucharistickému kongresu 2015. Exerციtátor P. Elias Vella OFMConv., exorcista z Malty. **Vikendový seminář:** 8. – 10. 5. 2015; poplatek 200 Kč • **exercice:** 11. – 14. 5. 2015; poplatek 400 Kč.

V poutním domě ČM Fatimy v Koclířově si můžete **rezervovat ubytování** od 140 Kč na osobu a den; **stravování** v restauraci Fatima – plná penze: 160 Kč.

Objednávky a rezervace: tel. 731 646 800,

e-mail: recepce@cm-fatima.cz, internet: www.cm-fatima.cz.

ŘK farnost Třebíč-město ve spolupráci s CK Voma pořádá **POUTĚ DO ITÁLIE K P. PIVOI DO SAN GIOVANNI ROTONDO a na další významná poutní místa** (Assisi, Padova, Montichiari, Loreto, Gargano). Poutě doprovází P. Václav Kříž.

Termín: 21. 3. – 26. 3. 2015. Cena 7290 Kč. **Informace** na www.ckvoma.cz • tel. 568 821 115 nebo paní Molnárová, tel. 737 401 462.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka s názvem PRAŽSKÉ JARO – 1968**, která se budou konat v **úterý 3. února 2015 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 25. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Jon 3,1–5.10

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 4b (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29–31

Ev.: Mk 1,14–20

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1–4

Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b

Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10–13

Ev.: Mt 18,19–22

nebo jiná čtení z *Lekcionáře VI/1*

Pondělí 26. 1. – památka

sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5

Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10

Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Lk 10,1–9

Úterý 27. 1. – nez. pam. sv. Anděly Mericiové

1. čt.: Žid 10,1–10

Ž 40(39),2+4ab.7–8a.10.11

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 3,31–35

Středa 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 10,11–18

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedeova!*)

Ev.: Mk 4,1–20

Čtvrtek 29. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,19–25

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Mk 4,21–25

Pátek 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,32–39

Ž 37(36),3–4.5–6.23–24.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mk 4,26–34

Sobota 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 11,1–2.8–19

Lk 1,69–70.71–72.73–75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Mk 4,35–41

BREVIÁŘ PRO LAIKY**24. – 31. LEDNA 2015**

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 1.		PO 26. 1.		ÚT 27. 1.		ST 28. 1.		ČT 29. 1.		PÁ 30. 1.		SO 31. 1.			
Antifona	1028	1148	1722	1941	1060	1181	1734	1953	1091	1214	1106	1230	1722	1941		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1723	1941	1061	1181	1734	1953	1091	1214	1107	1231	1723	1941		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1724	1942	1065	1186	1735	1954	1095	1218	1111	1235	1724	1942		
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1290	1431	1065	1186	1292	1433	1095	1218	1111	1235	1724	1943		
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1724	1943	1095	1219	1111	1236	1724	1943		
Závěrečná modlitba	690	779	1290	1431	1291	1432	1292	1433	1096	1219	1112	1236	1293	1434		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 24. 1.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1727	1946	1071	1192	1736	1955	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1730	1949	1074	1195	1737	1956	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1291	1431	1074	1196	1292	1433	1105	1229	1121	1246	691	780
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1731	1950	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	690	779	690	779	1290	1431	1291	1432	1292	1433	1106	1230	1122	1247	691	780
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

